

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
แต่ปางบรรพ์

4

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอ็อบู้กวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอ็อบู้กขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อเปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่าน ทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้ง สำคัญในครั้งนี เพชรพระอุมา ฉบับอ็อบู้ก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปภิกิริยา เคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่าตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือ แม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนัตว์เล็กสัตว์ใหญ่ ผีนางงาไม้ สิ่งเร้นลับ- ลึกลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่างๆอย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและอำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสมเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประจักษ์ คิด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับ วางไม่ลง นับตั้งแต่วันที่แรกที่สถานีภักสัตว์หนองน้ำแห่งย่นเนินพระจันทร์ - ชุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชด ประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบดงมรณะ ในนครอันลึลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทาง บุกตะลุยข้ามหุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสู่ชั้นไปตามลายแทงของมังมหานรธา โดยมีจอมพรานรพิินทร์ไพรวลัย เป็นคนนำทาง

รพิินทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าง ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉงชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเกิด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ชนเอาอาวุธยุทธโศปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไล่ล่าไ้ก่กัดเสื่อลายพาดกลอน ไ้แห้ว ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิง มหิงสาควายป่า กระตัง หมู หม่าใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝีมือมดที่ออกมาดูดเลือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบนหลังของ

มัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทรานคร และไดโนเสาร์
ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว อาทิ
หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเสน่ห์ ผู้ที่จะมา
ทำให้ดาริน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึงทั้งพิชรักและ
แรงหึง...ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าจะเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะว่าเป็นที่อรรถนิพนธ์ของไทยยอดเยี่ยมตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ในใจของนักอ่าน
ตั้งแต่บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มนี้ได้แปลงเปลี่ยนแปลงมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับกาอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมาเป็น *เพชรพระอุมา* ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่านวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี พร้อมมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กกราย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ.2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ *เพชรพระอุมา* ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हरรรษา จวบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อสารของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่ง มั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงชายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ใ้เง่าดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไฟ

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยังไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง... ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของ

พนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์เพชร
พระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความช่วงหนึ่ง
มีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่อง
เข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน
เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิต
อยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของ
ป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท
ความลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรใน
อดีตกาลนานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซึ่งส่วนที่มนุษย์ยังไม่
อาจค้นพบได้ จิตศาสตร์ วิญญาณศาสตร์ วิทยาศาสตร์
ไสยศาสตร์ อาวุธศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม
มนุษยธรรม จริยธรรม มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว
ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ระหว่างนายและป่าว ระหว่างมนุษย์กับ
สัตว์ เรื่องของกฎแห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมด
ทุกสรรพชาติ มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ในเพชร
พระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข สำนักพิมพ์
กราบขอบพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน ศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษสุวรรณภูมิ ผู้เป็น
ภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน ที่ได้กรุณามอบ
เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่านในรูปแบบของ
อีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่องหลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคุณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิวาราตรี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญานิยาย นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนั้นาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผล
สืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ
ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง
'จุฬาทรีคุณ' นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจากนี้
เรื่อง 'จุฬาทรีคุณ' จินตนิยายเรื่อง 'ศิวารাত্রี' ของ 'พนมเทียน'
ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ 'สกลวรรณ' นำ 'ศิวารাত্রี' มาเขียนเป็น
ร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงาม
แห่งภาษาร้อยแก้วของ 'พนมเทียน' เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ 'พนมเทียน' มิได้เพียงแต่พาผู้อ่านเข้าไป
สู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่าง
พินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรม
อย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม
สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ
ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระ
ที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก 'พนมเทียน' ได้สร้างสรรค์ผลงานทาง
วรรณศิลป์ที่งดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย
และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสิ้นชาติวาสนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้กวีชาย!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นแนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวดังได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดกรรมของความเป็นมนุษย์ธรรมเป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษย์ธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะในยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็จะไม่เป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ชั้นต่ำเสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็นอันดับหนึ่งในสัญชาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรมจะเป็นผลให้มนุสธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรมติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี “ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะสะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้าเขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิดในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจากความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้นก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

เพชรพระอุมา เล่ม 44

ตอน แต่ปางบรรพ์

171

หมอกเริ่มจาง พร้อมกับไอแดดอบอุ่นที่เริ่มสาดลงมาตาม
ช่องกิ่งใบไม้ป่าโปร่งขึ้นตามลำดับ จากนั้นชั่วไม่นาน ทั้งหมดก็
ออกมาสู่บริเวณที่ราบสูง ๆ ต่ำ ๆ อันเต็มไปด้วยลอนของเนิน
ลักษณะประหลาด เช่นที่เคยผ่านกันมาเมื่อวานขึ้นอีกครั้ง

ใกล้ตำแหน่งที่ยิงมหิงสาใหญ่ล้มไว้ 2 วันก่อน ซึ่งเป็น
การเดินย้อนกลับออกมาอีกครั้ง รพินทร์หยุดชะงัก สภาพความ
โปร่งโล่งของสถานที่ ทุกคนมองเห็นรังกลุ่มใหญ่เป็นกระจุกดำ
กำลังลงทิ้งอยู่ที่ซอกของมหิงสาตัวนั้น ระยะมันห่างประมาณ
75-80 เมตร ทุกคนเห็นพรานใหญ่ล้วงกล้องส่องทางไกลออกมา

ปรับเลนส์ส่องดู ฝ่ายนายจ้างเกือบทุกคนจึงทำตามด้วยกล้อง
ประจำตัว

“โอ้ว! ควายตัวยังกะซ้าง แค่ 2 วันเท่านั้นเอง แรงพวกนั้น
ลงจนเหลือแต่กระดูกชาวโพลนแบบนั้นเชียวหรอะ?”

เสียงคีร์ร้องขึ้นอย่างแปลกใจ

รพินทร์สันศีระชะ ทุกคนก้าวเข้ามายืนอยู่ในระดับ
เดียวกับเขา

“ไม่ใช่แรงหรอก ทุกคนลืมไอ้หมากรกที่เราเจอกันในคืน
นั้นเสียแล้วหรือ มันผ่านมาทางทุ่งนี้แหละ ก่อนที่จะบุกเข้าโจมตี
พวกเราในดงที่บดตอนที่พิกักันอยู่ พอมันผ่านซากควายป่าใหญ่
ตัวนั้น มันก็ช่วยกันรุมแทะกัดกินเนื้อหมด อย่างว่าแต่ซาก
ตัวเดียวเลย ต่อให้อีก 10 ตัวก็ไม่มีเหลือจากกองทัพมากมาย
พวกนั้น พวกแรงมาอาศัยเศษเนื้อที่ติดกระดูกเท่านั้น...”

พร้อมกับกล่าว เขาส่องกล้องกราดไปรอบๆตามเนินสูงๆ
ต่ำๆเบื้องหน้า อันเป็นฉากที่เห็นขวางเป็นทิวอยู่เบื้องหน้า แล้ว
เอ่ยเรียกต่ำๆ

“เบล”

“ฉันอยู่ที่นี่”

“ผมยังจำได้ว่าคุณตะโกนบอกพวกคุณว่ายังไงบ้าง หลังจากตำผมเมื่อวันที่เราผ่านกันมาตรงทุ่งหญ้าแห่งนี้ คุณพอจะดูออกกว่าพวกเนินที่เราเห็นอยู่ในหมันน่าจะเป็นอะไรสักอย่างของซากเมืองในอดีต จำได้ไหม?”

“ก็ไปพบอย่างจังเข้าไปในกลางดงนั้นแล้วยังไง มหาวิหารและสุสานของกษัตริย์ มันยิ่งน่าจะยืนยันชัดว่า เนินข้างของเราที่มีอยู่หลายแห่งที่เราน่าจะเข้าไปสำรวจ มันอาจเป็นที่เก็บศพของเจ้าของถิ่นเดิมก็ได้”

“แต่บ่ายวันนั้น คุณไม่ได้ให้ความคิดอะไรแก่ผมเลย ถึงเวลาแล้วที่จะต้องเอาความรู้ทางโบราณศาสตร์ ซากโบราณและธรณีวิทยาของคุณมาช่วยพวกเราทุกคน ถ้าอยากจะผ่านดินแดนนี้ไปได้โดยปลอดภัย ไม่ปล่อยให้กองทัพไอ้ผีดิบมันตรึงยกโขยงมาเล่นงานเราได้ถนัดนัก...ไป วันนี้เราต้องทำงานกันทั้งวันเลย สำรวจให้ทั่ว”

ว่าแล้วรพินทร์ก็คว้าแขนเบล จุกให้เดินตามเขาลี้วไป
เบื้องหน้าทันที แม่ผมแดงร้องลั่น

“โธ้ย! อย่าลากสิ จะบ้าแล้วเรอะ! ค่อยๆเดินไปก็ได้
ฉันยังเจ็บหน้าอกอยู่นะ!”

ณ บัดนั้นเอง คริสก็ก้าวสวบเข้ามาถึงเขา บัดแขนพราน
ใหญ่ออก และฝ่ามืออันแข็งแกร่งของหล่อนเป็นฝ่ายรวบแขนเขา
ไว้เอง

“ไหนเป็นคนสั่งไว้เองยังงี้ ว่าจะให้เบลเดินไปตามสบาย
ถ้าคุณพิตนักในเช้าวันนี้ก็มะ วิ่งแข่งกับฉันได้ เราไปที่นั่น
ด้วยกัน ล่วงหน้าไปก่อนพวกนี้”

จอมพรานรู้สึกตัวหันไปขอโทษเบลเบาๆ แล้วยิ้มกร่อยๆ
บอกกับทุกคนว่า

“ไป! เราบ่ายหน้าไปที่เนินลูกแรกนั้นพร้อมๆกันเลย
ไม่ต้องวิ่งหรอก ผมไม่ชอบวิ่งแข่งกับใคร นอกจากวิ่งหนี”

พูดแค่นั้นเขาก็ออกก้าวเดินสวบ ๆ ไปโดยเร็ว โดยเลี้งห่างจากกลุ่มแร้งที่ลงทิ้งกระดูกของซากมิงหงสา อันมองเห็นเป็นกระดูกดำ ส่งเสียงร้องก๊อ ก๊กกันอยู่ลั่นทุ่งนั้น ทุกคนเร่งฝีเท้าตามกระชั้นติดมาในทันที โดยปล่อยให้พวกลูกหาบแบกของตามมาเบื้องหลัง มันไม่น่าจะมีปัญหาอะไรนัก เพราะภูมิภาพโล่งกว้างไกลสามารถมองเห็นกันได้โดยตลอด จัน เกิด และเส่ยคุมขบวนลูกหาบเดินมาตามสบายไม่เร่งร้อนอะไรทั้งสิ้น แต่บุญคำเร่งฝีเท้าขึ้นมาทันพวกนายจ้าง บอกมาว่า

“พวกเจ้านายอย่าไปบ้าจี้ตามนายรพินทร์ให้ทันเลย ปล่อยให้แกล้งหน้าไปก่อนเหอะ เดินไปกับไอ้คำตามสบายดีถ้าแกลจะแกล้งลองกำลังของแหม่มเบลวันนี่ดูนะ ว่าจะแข็งแรงได้แค่ไหน อย่าไปหลงกลแก”

สแตนลีย์ คีธ และเซิดวูธ ยังพยายามที่จะเร่งตามหลังไปให้ทันตามเดิม แต่อิสซาเบลและคริสติน่ายอมผ่อนฝีเท้าลงมองตามหลังพรานใหญ่ไปอย่างถอนฉิว แม่ผมแดงเกาะไหล่ตาพรานเฒ่าไว้

“บุญคำ! อันที่จริงแล้ว ฉันว่าบุญคำน่ารักกว่านายคนนั้นมากนะ ทำไมเขาถึงมีนิสัยอย่างนี้ ดูไม่ออกเลย บทจะดีก็ตีใจหาย บทจะบ้าขึ้นมาก็ยิ่งกว่าไอ้ควายตัวที่แรงแรงมันลงทั้งนั้นเสียอีก”

“ไปถือสาอะไรแก ตั้งแต่พลัดพรากจากคูรักมา นายของบุญคำเต็มเต็งเสียเมื่อไหร่ บุญคำเองก็ยังไม่ออก มะ! เกาะไหล ไอ้คำไป”

ว่าแล้วแกก็เอียงไหล่เข้าไปซ่อนใต้ปีกของเธอ เอามือข้างนั้นของหล่อนให้เกาะคอแกไว้ ช่วยพยุงไป เบลโคลงหัวบ่นอะไรอุปอิบ เดินเขยกตามบุญคำ เพราะไม่เพียงแต่บาดแผลจากหน้าอกเท่านั้น โคนขาของหล่อนก็ยังมีร่องรอยบาดเจ็บจากกิ่งไม้ที่ตำที่มไว้ คริสคอยเดินประกบเพื่อนสาวอยู่ด้วยอีกด้านหนึ่ง

“จริงอย่างบุญคำว่า ฉันว่ายิ่งนานไป เขาก็ยิ่งคุ่มดีคุ่มร้ายหนักเข้าไปทุกวัน ปล่อยให้พวกนั้นวิ่งตามเขาไปเถอะ เราค่อยๆ ไปพร้อมกับพวกลูกหาบนี้ก็ได้ ใครไปหลงเดินตามรพิินทร์เข้าก็เหนื่อยเปล่า ถึงยังไงเขาก็ต้องไปรอเราอยู่แล้ว แต่ฉันรู้สึกว่

น่าจะมีอะไรสักอย่างที่ทำให้เขาอยากจะไปให้ถึงเนินเขาสูงนั้น โดยเร็วที่สุด”

“แหม่มคริสนี่ฉลาดนะ”

“เอ๊ะ! หมายความว่ายังไง?”

“จากมุมที่เรายืนกันอยู่นี้ นายรพินทร์แกจำได้แล้วนะสิว่า เนินที่แกกำลังจ้ำอ้าวเข้าไปนั่นนะ มันเคยเป็นป่าช้าผีดิบที่เจ้านายเก่าของแกสองคน คนหนึ่งเป็นนายทหารไทย อีกคนหนึ่งเป็นแหม่มเยอรมัน เข้าไปติดขังอยู่ในนั้น แล้วแกก็พาเราช่วยกันระเบิดทางออกมาให้เมื่อคราวผ่านมาครั้งก่อนโน้น!”

“ว้อท!! จริงเหอบุญคำ?”

ทั้งสองสาวลืมหูลืมตาโพล่ง ร้องอุทานออกมาพร้อมกัน...

ตาพรานเผ่าสมุนของรพินทร์ไม่ตอบอะไรอีก แต่เขม้มองไปข้างหน้า และพยุงเบลให้เดินตามสแตนลีย์ คีธ และเซ็ดวูช ไปอย่างไม่รีบร้อนอะไรนัก ผิดกับอีกสามคนที่พยายามเร่งฝีเท้าเพื่อจะตามหลังรพินทร์ให้ทัน

มันก็ปรากฏออกมาในรูปแบบเดิมๆนั่นเอง ไม่ว่าใครจะพยายามเดินเร็วสักแค่ไหนก็ตาม หน้าที่ที่ผ่านไป ร่างของจอมพรานที่เดินตัดทุ่งตุ่มๆไปก่อนก็ยิ่งทิ้งห่างออกไปตามลำดับ มันอาจเป็นไปได้ที่เขาก้าวไป 3 ก้าวแล้ว คนเหล่านี้ยังก้าวไปได้เพียงแค่ก้าวเดียว และลักษณะการณ์เช่นนี้ กลุ่มนายจ้างเคยชินดีเสียแล้ว ไม่มีใครประหลาดใจ

แล้วทั้งสามบุคคลก็ต้องยอมแพ้ เหยื่อออกท่วมกาย ยอมผ่อนฝีเท้าลงมาเดินรวมกลุ่มกับบุญคำ เบล และคริส ซึ่งเดินตามอยู่เบื้องหลัง คั่นหน้าขบวนของลูกหาบไว้

อเมริกันอาวุโสเป่าลมพรูออกจากปาก เอาแขนเสื้อป้ายเหงื่อบนหน้าผาก

“ในคอมพิวเตอร์ที่ติดชื่อพร้อมประวัติของเขาออกมา บอกไว้ด้วยหรือเปล่าว่า ในป่าแล้วจะไม่มีใครสามารถเดินตามทันคนคนนี้ได้ ถ้าเขาไม่หยุดรอ”

นั่นเป็นคำเปรยเสียมากกว่าตั้งใจจะถาม คริสเพียงแต่หัวเราะเบาๆ

“เขากำลังมีจุดสนใจอะไรอย่างมาก และกำลังเร่งรีบอย่างที่สุด ปล่อยให้เขาล่วงหน้าไปก่อน ถึงอย่างไรก็ยังคงมองเห็นกันอยู่ และภูมิภาคตะวันตกก็เป็นทุ่งโล่ง มองได้กว้างไกลรอบด้าน คงไม่สูญหายไปจากสายตาของพวกเราหรอก และถึงยังไงเราก็ยังใช้วิทยุมือถือได้อยู่ ยังติดต่อเขาได้ตลอดเวลาถ้าจำเป็น”

นายคีร์โคลงหัว สบถอุบอิบ แต่เซิดวุธไม่แสดงอาการ กังขาสนใจอะไรหนักที่พรานใหญ่รุดล่วงหน้าไปก่อน หันมาเห็นเบลเอาแขนคล้องกอดคอบุญคำเดินเขยกอยู่ ก็มีสีหน้าเป็นห่วงกรากเข้ามาชิด จับแขนไว้

“เป็นไงเบล...รู้สึกไม่ไหวหรือ?”

“ไม่เป็นไรหรอก วุธ ตาเฒ่ามือขวาของรพินทร์คนนี้ความจริงแล้วแกเป็นคนใจดีน่ารักมาก แกคงเห็นฉันเดินขาเขยก ก็เลยมาช่วยหิ้วปีก”

โชคดีที่ทั้งสองพูดกันด้วยภาษาอเมริกัน บุญคำเลยฟังไม่รู้เรื่องในคำว่า ‘ตาเฒ่า’ จึงไม่มีปฏิกิริยาโมโหโกรธาอะไร เซิดวุธมองเห็นสภาพแล้วก็ส่งสารบุญคำ เพราะตัวแกผอมเกร็งเล็กน้อยเดียว ส่วนอิสซาเบล แม้การเดินบุกป่ากรากกรำมาเป็น

เวลานาน จะทำให้รูปร่างประเภทเนื้อนุ่มไฉ่ลดลงไปอย่างมาก แต่เมื่อเทียบกับบุญคำแล้ว หล่อนก็ยังบีบบีบ สูงใหญ่กว่าบุญคำ มากนัก เล่นเอาเอียงกระท่อเร่ไปเลย จึงหันไปถามบุญคำยิ้ม ๆ

“แหม่มเบลตัวหนักใหม่ ลุงคำ?”

สมุนขวาของรพินทร์ยิ้มเห็นฟันหลอ

“บอกว่าคุณข้างหน้อยเดียวเท่านั้น นายทหาร แต่ไม่เป็นไร บุญคำช่วยหิ้วปีกเท่านั้น ยังไม่ถึงกับต้องแบก”

“ซีท!...”

เบลอุทาน แล้วผลึกแกห่างออกไป เพราะตัวเองฟังและพูดไทยได้มากกว่าบุญคำที่จะฟังภาษาของหล่อนออก ถึงจะไม่ปรูปรุ่งตลอดนัก ก็กว่า 75 เปอร์เซ็นต์ขึ้นไป

“...ถ้าตัวฉันหนักก็ไม่ต้องมาช่วยหิ้วหรือก ฉันเดินไปเองได้”

บุญคำหัวร่อแหย ๆ

“นั่นเป็นการดีมาก!...”

คริสบอกปณีย์มุ่มปาก

“...ยามดี เธอทั้งสองคนก็ใช้เขาสารพัดอย่าง สามัคคีกันดีนัก บนเนื้อหนังมังสาของเขานะ ตอนนี้อยามเขาเจ็บป่วยทุพพลภาพขึ้นมาบ้างแล้ว ก็ควรจะสามัคคีในด้านช่วยกันหอบหิ้วเขาบ้าง ถึงจะเรียกว่าสุภาพบุรุษ!”

กล่าวจบ แม่ผมทองก็ออกแรงผีทำเดินตามไปเคียงบุญคำอยู่เบื้องหน้า ทิ้งให้สองชายอ้าปากค้าง มองหน้ากันเอง ตาปริบ ๆ รู้สึกแสบ ๆ คัน ๆ หัวใจอย่างไรบอกไม่ถูก

“เฮ้ย! วุช แม่นั่นดำเราสองคนนี่หว่า?”

“ฮือม ชำก็ว่านั่นแหละ ปากจัดฉิบ...เลย คริสนี่”

“อย่านินทาสุภาพสตรีลับหลัง เขาพูดของเขาถูกต้องแล้ว”

เบลบอกทั้งสองเรียบ ๆ พร้อมทั้งใช้ฝ่ามือทั้งสองด้านตบไปที่ต้นคอของเพื่อนชายผู้ชานาบข้างทั้งสอง ทำให้ทั้งคู่สงบปากคำลงไปได้

คริสเดินเข้ามาชิตบุญคำ เอามือโอบไหล่ไว้อย่างปราณี และให้ความสนิทสนมเป็นกันเอง พอแกหันมาก็ยิ้มให้

“คุยกันไปพลางได้ไหม?”

“ແหม່ມคริสจะหลอกถามอะไรบุญคำอีกล่ะ?”

ตาพรานแผ่ยิ้มออกมาอย่างฉลาดเท่าทัน

“ฉันไม่มีเล่ห์กลอะไรจะหลอกบุญคำหรอก นานๆถึงจะมีโอกาสได้คุยกันสักที หรือว่าบุญคำเกลียดหน้าฉัน?”

“ແหม່ມคริสเป็นคนดี บุญคำไม่ได้เกลียดหรอก นายพารั้งที่มานี้ด้วยกันทุกคน พออยู่ด้วยกันไปนานๆ บุญคำก็เห็นว่าเป็นคนดีทั้งนั้น บุญคำนับถือทุกคนเลย คนเราจะคบกันได้แค่ไหน แต่ละคนจะมีนิสัยยังไง มาเดินป่าลำบากด้วยกันแบบนี้แหละ ถึงจะเห็นกันได้แจ่มแจ้งแดงแจ๋ดีนัก พวกของແหม່ມทุกคน บุญคำยอมรับว่าใช้ได้”

“ทั้งๆที่ครั้งแรก พวกบุญคำเกลียดพวกเราทุกคน?”

แกพยักหน้า ตอบตรงๆ

“ก็ใช่ หะแรกเกลียดเข้าไปเลย ผะผ่า!”

“ตรงข้ามกับพวกฉันนะ เห็นหน้านายของบุญคำและพวกของบุญคำทุกคน เราก็เชื่อมั่นและไว้วางใจอย่างดีที่สุดเลยว่าเราได้กลุ่มผู้นำทางที่ถูกต้อง ควรจะฝากชีวิตไว้ให้ได้แล้วในหนทางข้างหน้า”

คราวนี้ตาเต๋ายิ้มแป้น

“แหมมปากหวานนะ แต่ไม่รู้พูดจริง ๆ ไรป่าว”

หล่อนตบที่ไหล่อันบอบบาง แต่แข็งแกร่งของแกเบาๆ แล้วโอบกระชับไว้แน่น

“ฉันไม่โกหกหรอก ที่นี้อยากจะถามบุญคำมั่ง ที่บุญคำยอมรับว่าพวกเรา ‘ใช้ได้’ นั้นหมายถึงยังไง?”

“แม้มือจะไม่ถึงในบางเรื่อง แต่ก็ใจถึง”

“ฉันยังไม่เข้าใจนัก อธิบายให้ชัดซิ เราพูดกันได้อย่างผู้ชาย อย่าคิดว่าฉันเป็นผู้หญิง และอนุญาตให้พูดได้ตรงๆเลย”

“พวกของเหม่ม กล้า ฉลาด รักใคร่กลมเกลียวกันดี เป็นห่วงกัน แล้วก็เผื่อแผ่เป็นห่วงมาถึงพวกของบุญคำด้วย แรกๆ บุญคำนี่คิดว่าคงไม่เป็นเรื่องร็อก แต่ร่วมทางกันมานานๆก็เห็นมาเรื่อยๆ คนเดินป่าทำความตายแบบนี้ ถ้าไม่มีธาตุแท้แบบนี้ก็ไปไม่ได้ไกล”

“นายของบุญคำเขาบอกกับบุญคำอย่างนั้นรี?”

แกหัวร่อหึๆ

“นายไม่ได้บอกบุญคำหรอก แต่บุญคำก็มีตาเห็น มีใจคิด”

“แล้วนายของบุญคำล่ะ เขาคิดอย่างบุญคำไหม?”

“ไม่รู้ซี นายฉลาดกว่าบุญคำหลายเท่านี้ บุญคำก็เข้าใจ พวกนี้ยังรู้ แล้วทำไมนายถึงจะไม่รู้ อารู้มากไปกว่าบุญคำเสียด้วยซ้ำ”

“ก็เป็นอันว่าพวกเราทั้งหมดนี้ ไม่ว่าจะฝ่ายของบุญคำหรือฝ่ายฉัน เรารวมกันมาเป็นฝ่ายเดียวที่พร้อมจะร่วมเป็น-ร่วมตายกันในทุกสถานการณ์แล้วไซ้ไหม”

“ถ้าจะมีการตายเกิดขึ้นเพราะภัยจากปानी พวกบุญคำก็พร้อมที่จะตายก่อนฝ่ายเจ้านายทุกคน ไม่ว่าจะป็นนายรพินทร์หรือไอ้พรานสามคนนั้น รวมทั้งพวกลูกหาบทุกคนด้วย เรื่องนี้ นายสั่งกำชับไว้หนักหนา ทุกคนพวกเรารู้หน้าที่ดี แหม่มไม่ต้องห่วง”

คริสช่อนยิ้ม ใช้หลักจิตวิทยาเต็มที่ เพราะถึงอย่างไร เจ้านายของตาเฒ่าก็ไม่ได้มาร่วมรู้ ร่วมได้ยืนอยู่ด้วย หล่อนมักจะหาโอกาสอย่างนี้เสมอ แต่ไม่ค่อยสบช่องเหมาะนักในการที่จะ ‘ล้วง’ อะไรต่ออะไรจากคนของรพินทร์ ไพรวัลย์

“น่ารัก น่าไว้วางใจทุกคนจริงนะ คนเราจะรู้จักทำความเข้าใจกันได้ ก็ต้องอาศัยระยะเวลาแห่งการคบหาและร่วมทุกข์กันไปนานๆ ฉันเชื่อว่าฝ่ายของบุญคำคงไม่มีใครทอดทิ้งพวกฉัน”

“ของแน่ สบายใจได้ แหม่ม”

“แล้วฝ่ายของบุญคำล่ะ เชื่อทางด้านฉันบ้างไหมว่าจะไม่มีวันทอดทิ้งฝ่ายของบุญคำเหมือนกัน ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น”

คราวนี้ตาเฒ่าชำเลื่องตามองอย่างคนไม่โง่เกินไปนัก คริสเล็กคิ้วขึ้น ดวงตาสีฟ้างามของหล่อนประสานจับนิ่งอยู่ที่ ตากร้านๆคู้่นั้นของแกเหมือนจะรอฟังคำตอบ

“บุญคำอยากจะเชื่อ...”

แกว่า พยายามค้นหาคำตอบ แล้วก็พยายามงัดเอาซี่ปาก ของแกขายในสมัยอดีตที่แกเคยขึ้นใจคู้่นหูขึ้นมาพูดต่อไปว่า

“...แต่พระรูดงค์ อาจารย์ของบุญคำสอนไว้ว่า อย่าเชื่อ ปากคนง่ายนัก ต้องรอให้ถึงวินาทีสุดท้ายเสียก่อน แล้วมันจะ พิสูจน์ออกมาได้เอง”

“วินาทีสุดท้าย? ยังไง เมื่อไหร่?”

“แกจะต้องรอให้พวกแห่มมค้นพบเรือบินตกลำนั้น เสียก่อน ให้วิทยุเครื่องใหญ่ของพวกแห่มมติดต่อกับพรรคพวก ได้ แล้วก็ส่งข่าวให้พรรคพวกส่งเรือบิน เรือเหาะมาชนลูกระเบิด รับนายแห่มมกับพวกไปได้สำเร็จเสียก่อน บุญคำอยากจะให้ถึง เวลานั้นเสียเร็ว ๆ จะได้เห็นว่าคุณนายแห่มมลาจากพวกเรา ยังไง...นั่นแหละ คือวินาทีสุดท้าย”

“แหลมคมมาก สมแล้วที่เป็นศิษย์เอกของรพินทร์ ฉันเห็นบุญคำชอบทำอะไรแผลงๆ แล้วก็ตกลงกะนองไม่เป็นประสา แต่เมื่อถึงคราวคับขันหรือจำเป็นขึ้นมาจริงๆ แล้ว บุญคำเป็นพรานที่มีความรับผิดชอบและสามารถเยี่ยมยอดคนหนึ่ง ซ้ำยังพูดและคิดอ่านได้หลักแหลมลึกซึ้งนัก ลูกพี่เป็นยังไง ลูกน้องก็เป็นอย่างนั้น ฉันเห็นมานานแล้ว บุญคำฉลาดกว่าอีกสามคนนั้นมาก”

แกสั่นหัว บอกอย่างมีเหลี่ยมคู้ว่า

“ที่ไหนได้ ในบรรดาพรานลูกน้องของนายรพินทร์สี่คนนี้ บุญคำโง่ที่สุดเลย ใ้อัจฉ ใ้อ้เกิด ใ้อ้เสีย ฉลาดกว่าบุญคำมากนัก แต่มันไม่พูดเท่านั้น บุญคำไม่ได้เรียนหนังสือ แต่ใ้อ้พวกนั้นยังได้เรียนมั่ง แม้จะคนละชนิดๆ หน่อยๆ ก็ยังดีกว่าบุญคำที่ไม่เรียนในโรงเรียน แค่เรียนจากวัดเท่านั้น”

“อย่าถ่อมตัวไปหน่อยเลย ทำไมฉันจะไม่รู้ว่าบุญคำนะ ฝีมือขนาดไหน”

แม่ผมทอง นักเคมีฟิสิกส์ของคณะยังคงเดินโอบกอดไหล่
อยู่เช่นนั้น เล่นเอาตาเหม่าใจเต้นไม่เป็นสำ อูบอิบบอกมาด้วย
เสียงอ่อย

“แหม่ม...”

“หือม?”

“ปล่อยบุญคำเหอะ อย่างมาเดินกอดบุญคำอยู่ยงี้เลย...”

“ทำไม?”

“บุญคำจี้ก๊ะเตียมยั้ง ึงพิกล พวกของแหม่มมองอยู่นั้น
กะเตี๋ยนายคឹช หรือนายทหารเชิดวุธเกิดหมั่นไส้ เข้ามาถีบ
บุญคำเสี้ยเท่านั้น”

“ไม่มีใครกล้ามาหมั่นไส้หรือทำบุญคำได้หรอก และไม่ว่า
ใครในฝ่ายของพวกฉัน ก็ไม่มีใครกล้ายุ่งกับฉันหรอก ลองดูสิ
ใครมาทำอะไรบุญคำ ฉันจะตบป้องหูให้คว่ำไปทีเดียว...บุญคำ
รังเกียจฉันงั้นรี? ในบรรดาลูกน้องของรพินทร์ ฉันสนิทกับ
บุญคำมากที่สุด รู้มั้ย”

“ไอ้รู้เนะรู้รอก...”

บุญคำอ้อมแอ้มไม่เต็มปาก หน้าเหี่ยว ๆ คำ ๆ ของแก
ร้อนผ่าวปรากฏสีเลือดขึ้น

“แต่แห่มนะสิ ไม้รู้”

“ฉันไม้รู้? ไม้รู้อะไร?”

“ก็ไม้รู้ว่า หน้าอกของแห่มนะ มันชนอยู่กับแขนของ
บุญคำทุกทีที่ก้าวเดิน บุญคำจะเดินไปไม้ไหวอยู่แล้วนาแห่ม”

ประโยคหลังแกกระชิบเบาที่สุด

คริสวางหน้าเรียบสนิท ชายตาดูหน้าแกอยู่เช่นนั้น มันก็
พอดีกันกับที่แกเดินสะดุดหลุม หรืออาจสะดุดเอาขาของคริสที่
แกล้งปัดก็ไม้ทราบได้ เสียหลักทำท่าจะหวัคะมำไปข้างหน้า
แห่มสาวคว่ำคอเสื่อไว้อย่างรวดเร็วฉับไว ดิ่งขึ้นมา บางทีจะ
เป็นเพราะหล่อนใช้พลังจากช่วงแขนมากไปหน่อย หรือมันอาจ
เป็นลวดลายลูกไม้ของตาเฒ่าเจ้าเล่ห์ อย่างใดอย่างหนึ่งก็สุด
ที่จะบอกได้ หน้าของบุญคำที่หันหมุนกลับมาในท่ากึ่งเซ และ
เสียหลักเกือบจะล้มลงไปแล้วนั้น ก็ที่มชบเข้าไปที่บริเวณโคนขา
ของคริสติน่าอย่างถนัดถนี่

“ฮ้าว!!”

แกร้องอุทานออกมาอย่างตกใจ แล้วสองแขนก็รวบกอดเอาตะโพกของหล่อนไว้ก่อนจะครูดไปถึงพื้น คริสหัวเราะเบาๆ สองฝ่ามือประกบเข้าที่GRAMทั้งสองด้านของแก แล้วยกสะบัดขึ้นสร้างที่กำลังจะทรุดลงไปกองของบุญคำให้ทะลึ่งโลดขึ้นมาขึ้นตามเดิม...บุญคำจะไม่โดดฝั่งขึ้นยืนโดยเร็วได้อย่างไร เพราะการจุดให้ยืนขึ้นชนิดนั้นของแม่ผมทอง แท้ที่จริงก็คือ กลยุทธ์ของคอมมานโด แท้คตึกส์นั่นเอง เพราะถ้าแกขึ้นทำเป็นสำออยกอดชบอยู่เช่นนั้น ก็มีหวังGRAMหัก เสียงอุทานติดต่อมาของบุญคำคราวนี้ จึงกลายเป็น ‘โฮ้วว!’

พรรคพวกที่เดินตามมาเบื้องหลัง ไม่ทันสังเกตเห็นอะไรมากนัก นอกจากจะเข้าใจว่าเป็นอุบัติเหตุเล็กๆน้อยๆระหว่างที่ทั้งสองเดินเคียงคู่ไปด้วยกัน เพราะสิ่งที่เกิดขึ้นมันรวดเร็วมากจนคนเบื้องหลังดูไม่ทัน

หล่อนโอบไหล่ตาพรานเฉ่าเดินรูดหน้าต่อไป ด้วยอาการเป็นปกติ ในขณะที่บุญคำตาเหล่ เอามือบีบคางตัวเอง

“ไม่เป็นไรมากไม่ใช่หรือ สะดุดอะไรเข้ากระมัง?”

“สะดุดอ่าว หน้าทิมโคก...เฮ้อ! กูหนอกู ใ้อ้ำเอี้ย!...”

แกสบถพรุ้งออกมากับตัวเอง แล้วว่า

“...แหม่ม! ทำไม่ถึงแข็งแรง มือไม้หนักยังกะผู้ชายยังงี้ ไม่น่าเชื่อเลย! คางเกือบหักเลยกู”

“คราวนี้พอจะหายจึกกะเดียมไปได้มั่งหรือยังละ”

“หมดชิลลิ่งอะไร พับผี!!”

“หมดอะไรนะ?”

หล่อนเอียงหน้า ถามเสียงสูงอย่างไม่เข้าใจ บุญคำ หน้ามุ่ม ถอนใจเอือกอีกครั้งยังคงล่ำคางป้อยอยู่เช่นนั้น

“ป่าว! ป่าว! ไม่ได้ว่าอะไร แต่ขอร้องเหอะ แหม่มไม่ต้อง ประคองบุญคำไปยังงี้รื้อก บุญคำเดินไปเองทำอะไรจะสบายกว่า รูปร่างเหมือนนางฟ้า แต่เรียวแรงยังกะหนังยักษ์ชะมุขี”

“ว่าอะไรนะ ฉันทังไม่ถนัด”

“ฟังไม่รู้เรื่องก็ไม่ต้องมาถาม ใ้อ้ำซักมีน้ำโหแล้วนะนี่”

แกขมวดคิ้ว กระซอกเสียงมาซุ่มๆ แต่แล้วก็คึกคักแจ่มชื่น ขึ้นมาอีก เมื่อไหล่ด้านซ้ายของแกกระทบกับความเต่งตึงหยุ่น มีสปริงกึ่งนุ่มกึ่งแข็งชวนให้เกิดความเคลิ้มในรสสัมผัสอยู่เป็น จังหวะเลียดๆ นึกเสียดาย ที่เดินรวมไปกับพรรคพวกหมู่มาก เป็นขบวนไปด้วยกัน ถ้ามีแกตามลำพังกับແหม่มเพียงสองคน ถ้าได้เดินสีกันไปอย่างนี้เรื่อยๆ เดินกันจนถึงขอบฟ้าป่า หิมพานต์ ตาเฒ่าก็เดินไหว

ในชีวิตการเดินป่าเป็นมือขวาของรพินทร์ ไปกับคณะ ผู้จ้าง หลายต่อหลายคณะมาแล้วยังไม่เคยมีนายจ้างสาวสวย เชื้อชาติเผ่าพันธุ์ใดจะให้ความสนิทสนม และเข้าถึงเนื้อถึงตัวแก แบบนี้มาก่อนเลย แหม่มผมทองสวยบาดจิตผู้นี้ก็เพิ่งจะมา คอลอเคลียเล่นหัวกับแกเป็นกรณีพิเศษในเช้าวันนี้ครั้งแรก เล่นเอาเฒ่าบุญคำกระอักกระอ่วนใจไปหมด

แกซັกเพลिनแล้วก็กลายเป็นเปลอ เพราะสมาธิความ ระมัดระวังทั้งหลายแหล่คลอนแคลนไปเสียแล้ว

ร่างของรพินทร์ ไพรวลัย ที่ล่องหน้าไปก่อน บัดนี้ทุกคน
แลเห็นตัวสูงไม่เกินคืบ เพราะระยะที่ห่างออกไปกำลังเดินเลาะ
แหงนมองตรวจสอบไปทางซีกซ้ายมือของเนินลูกรักที่เห็นอยู่
เบื้องหน้า

“ตอนที่นำทางให้กับคณะ ‘นายหญิง’ ของบุญคำเมื่อปี
ก่อน เจ้านายของบุญคำเคยผละทิ้งพวกนายจ้างเดินดุ่ม ๆ ไป
ข้างหน้าคนเดียวโดยไม่เหลียวหลังอย่างนี้มันงี่ไหม?”

หล่อนเริ่มตะล่อม

“แกก็เป็นยังงี้แหละแหม่ม เรื่องธรรมดาของแกเลย
นี่ก็จะจ้ำอ้าว ๆ ไปข้างหน้า แกก็ไม่รอใคร เหมือนตามควายหาย
แต่แกก็ไม่ได้ทิ้งหายไปเสียเลย จะไปรอคอยอยู่ข้างหน้า รีบางที่
ย้อนกลับมาเดินตามอยู่ข้างหลัง ทิ้งพวกเจ้านายไว้ให้บุญคำกับ
ไอ้พวกนี้เป็นเพื่อน รับรองว่าไม่หลงพลัดกันหรอก”

“แล้วพวกเจ้านายเขาไม่เคยบ่นว่าอะไรมันงี่เลยหรือ
ที่พรานใหญ่ชอบเดินไม่รอใครอย่างนี้ โดยเฉพาะ ‘นายหญิง’
ของบุญคำ”

แกหัวร่อ

“โอ้ย! นายหญิงว่านายพรินทร์เสียจนปากเปียกปากแฉะแล้ว ว่าจนเลิกว่าไปเอง เพราะรู้นิสัย นายเป็นคนแบบนี้เอง ไม่มามัวงุ่มง่ามรอใครอยู่หรอก ถ้าแกเห็นว่าแกมีธุระที่จะต้องไปทำก่อน แต่ไม่ว่าแกจะไปอยู่ที่ไหน แกไม่เคยชักชวนปล่อยให้ใครต้องรับเคราะห์ เรื่องนี้เลิกห่วงกันได้ พวกเรารู้กันอยู่แล้วโดยนายไม่ต้องสั่ง พอแกออกจ้ออ้าวๆไปที่ไหน พวกของบุญคำก็จะต้องคอยระวังพวกเจ้านายอยู่ข้างหลัง ไม่ต้องไปเร่งตามแกให้เสียเวลา แล้วพวกบุญคำก็พาไปให้พบกับนายพรินทร์จนได้นั้นแหละ ถ้าพวกแหม่มคอยห่วงกันอยู่ยั้งงี้ ก็ต้องต่อว่าแกไม่รู้จักจบ แกจะไปไหนปล่อยแกไปเหอะ ขนาดบุญคำหรือพวกนี้เวลาไปไหนกับแกโดยเฉพาะ ไม่มีเจ้านายอื่น ๆ มารวมอยู่ด้วย บทแกจะพรวดพราดไปไหน แกก็ไปแบบนี้เหมือนกัน เราก็มปล่อยให้แกไปตามเรื่องของแก เว้นแต่แกจะสั่งให้ตามแกไปด้วยเท่านั้น เวลาเดินป่า แกไม่ชอบให้ใครมาเข้าชี้ห้วงอะไรแกมาก ๆ แล้วเวลาเดินก็ไม่ชอบพูดคุยกับใคร ถ้าไม่จำเป็น”

คริสพยักหน้าช้าๆ

“เอาละ รู้สึกว่าฉันพอจะเข้าใจได้ปรุโปร่งแล้ว บุญคำเห็นเขาสองคนทะเลาะกันบ่อยไหม ตอนที่เดินป่าอยู่ด้วยกัน”

“ทะเลาะกันบ่อยที่สุดเลย อย่างน้อยก็วันละ 5-6 ครั้ง นายหญิงชอบพูดชอบถาม นายรพิทร์ชอบนิ่ง นายหญิงก็เลย โกรธ แรกๆที่ออกเดินทางด้วยกัน ยังขมึ้นกับปุ๊นั้งนั้นแหละ นายรพิทร์แกล่เคยเอาใจใครเป็นชะเมื่อไหร่ แกล่ทำงานของแกล่ ทำเดียว”

บุญคำเล่าความไปตามจริง

“หรือ? แล้วเขาทั้งสองคนเกิดไปรักกันขึ้นได้ยังไง?”

ตาเฒ่าเอามือลูบหัว

“นั่นซีเหม่ม บุญคำก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่นายของบุญคำ เป็นคนดีนา ดีมาก ๆ ด้วย ถึงหน้าแกล่จะดำเป็นถ่าน สกปรก มอมแมมทั้งวันตลอดกาล ใจแกล่ก็สะอาดกว่าคนในเมืองมากนั้ก แล้วเหม่มละ เห็นแกล่เป็นคนยังไง?”

ประโยคหลังแกล่ถามมาบ้าง

คริสติน่ายิ้มมุมปาก

“นายหญิงของบุญคำเห็นว่าเขาเป็นยังไง ฉันก็เห็นว่าเขา เป็นคนยังงั้นแหละ...บุญคำสังเกตเจ้านายของตัวเองบ้างไหม

เมื่อวานนี้ ตั้งแต่เรามองเห็นภาพแกะสลักนูนริมฝาผนัง เป็นรูป
เจ้าหญิงที่หน้าตาเหมือนกับคู่รักของเขา จนกระทั่งเราพากัน
เดินลึกลงไปในห้องเก็บศพของราชวงศ์แห่งนิทรานคร และไป
พบหีบศพสีชมพูนั้น”

“สังเกต? เอ ยังสังเกตอะไรหรือ แหม่ม? บุญคำยังไม่
เข้าใจที่ถามนะ”

“ในความรู้สึกเฉพาะส่วนตัวของบุญคำ พอจะอ่านจิตใจ
ความคิดของเขาได้มั้งไหม ว่าเขารู้สึกยังไง คิดยังไง?”

สมุนมือขวาของรพิทรินทร์เงี้ยวไปชั่วขณะ หน้าแกเริ่ม
เคร่งลง

“บุญคำบอกไม่ถูกนะ แหม่ม พวกเราสี่คนก็รู้อยู่เต็มอก
อาการของนายซิม ๆ เชื่อง ๆ ลงไปมาก นายคงคิดถึงนายหญิง
คงคิดมากที่สุดที่ไม่ภาพปั้นนั้นถึงเหมือนนายหญิงดารินมากที่สุด
มันทำให้นายต้องวุ่นวายใจไปหมด บุญคำบอกไม่ถูกหรอก แต่
เข้าใจดี”

“เขาพูดอะไรกับพวกของบุญคำมั้งไหม เกี่ยวกับเรื่องนี้?”

“ไม่! แก่ไม่พูดอะไรเลย”

“บุญคำคิดว่า การเดินทางครั้งนี้ พวกเราทั้งหมดจะมีโอกาสได้รอดชีวิตกลับไปไหม?”

หล่อนเปลี่ยนคำถามไปอีกแบบหนึ่ง

“บุญคำไม่รู้...” แก่ตอบซื่อๆ “...แล้วแห่มมคริสเคยถาม นายคุม้งหรือยังล่ะ?”

“ฉันถามเขาบ่อยครั้งที่สุด แต่ไม่มีคำตอบที่แน่นอนจากเขา”

“โลกนี้มันไม่มีอะไรแน่นอนหรอก แห่มม...”

แก่อุปริชญาของเด็กวัดเข้าไป

“...ชีวิตของคนเรา ก็จะไม่มีความชั่วๆกันได้บ่อยนัก ครั้งก่อนเรารอดตายกันมาได้ครั้งหนึ่งแล้ว ครั้งนี้ถ้าเรารอดตายได้อีก เทวดาก็คงจะเข้าข้างเราเป็นรายพิเศษ รีแห่มมว่ายังไง?”

คราวนี้คริสหนึ่งไปบ้าง คลายวงแขนจากการโอบไหล่ ตาพรานเฒ่าออกซำๆ แต่ยังคงก้าวเดินเคียงข้างอยู่เหมือนเดิม

“นางห้างใหญ่บอกกับเขาไปแล้วว่า เราจะเดินทางกันไป
อีกสักระยะหนึ่ง อาจไม่นานนัก ถ้ายังค้นหาเค้าเงื่อนเครื่องบิน
ตกไม่ได้ เราก็คงสั่งให้เขานำทางกลับกันละ เป็นอันว่าเขาหมด
หน้าที่เสียที่ ส่วนทางด้านเราก็หมดหน้าที่เหมือนกัน เพราะมันดู
จะฟื้นความสามารถของเราเสียแล้ว และมันไร้สาระเกินไป
ที่จะเดินทางอย่างปราศจากเป้าหมายที่แน่นอน เพราะเรา
ไม่สามารถติดต่อกับหอบังคับการของเราได้อีกแล้ว เดินต่อไป
มันก็ไม่มีประโยชน์”

แกหันมามองหน้านายจ้ำอเมริกันสาวอย่างฉงนเหมือน
จะค้นหา

“ดูท่าพวกแหล่มจะย่อท้อเสียแล้วนะ ทั้งๆที่ครั้งแรกก็
หมายมั่นกันอย่างเต็มที่ ต้องการจะบังคับพวกเราให้พาเดินทาง
อย่างไม่เห็นแก่ชีวิต...นายของบุญคำพูดยังไม่มั้งละ เมื่อนายห้าง
ใหญ่บอกยั้งนั้น”

คริสแม่มริมฝีปากลงนิดหนึ่ง ดวงตาหริ่ง

“ก่อนนี้ เรามันบังคับเขาทั้งทางตรงและทางอ้อม ให้นำออก
เดินทางมาเพื่อประโยชน์ฝ่ายเรา แต่มาถึงตอนนี้ พวกของฉัน

รู้สึกเหมือนกับว่า นายของบุญคำเป็นฝ่ายบังคับพวกฉันให้เดินต่อไปเสียแล้วละ เขาเป็นคนบังงาน เป็นคนมีทิวี่ ซึ่งบางทีก็ไร้เหตุผล ทำทางของเขาบอกให้เราทราบในที่ว่า ถึงเราจะสั่งให้เขากลับ เขาก็คงไม่ยอมหรอก จนกว่าจะค้นหาเครื่องบินลำนั้นให้ได้ และถ้ารพินทร์ไม่นำกลับเสียอย่างเดียว พวกเราทั้งหมดก็คงจะต้องถูกเขาลากไปจนถึงที่สุดนั่นแหละ เพราะเราไม่รู้ทางเขานำไปทางไหน เราก็ต้องไปทางนั้นอย่างเสี่ยงไม่ได้ ปากเขาอาจบอกกับเราว่ากำลังนำกลับ แต่ถ้าเขานำออกค้นหาต่อไปหรือนำทางไปถึงไหน เราก็หมดทางที่จะรู้ได้”

“แหม่มอ่านนายของบุญคำออก แกเป็นคนยังงั้นจริงๆ!...”

พรานเผ่ายอมรับ

“...แต่พวกแหม่มไม่ต้องเป็นห่วงหรอก ถ้าเปลี่ยนใจใหม่คิดจะกลับ แล้วแกยังไม่ยอมกลับ พวกบุญคำจะหาทางพูดกะแกเองให้แกยอมนำกลับให้ได้ แกเองก็มีห่วงข้างหลังอยู่มาก แต่บางที แกก็น้อยใจนายหญิง อาจทำให้แกไม่อยากหันกลับไปอีกแล้วก็ได้”

“นายของบุญคำน้อยใจคู่รักของเขาจันนี้ เกี่ยวกับเรื่องอะไร บอกได้มั้งไหม?”

คริสชวนคุยเสียจนตาเม่าหลวมตัวแล้ว ประกอบกับที่แกเองก็คิดอึดอันตันใจแทนเจ้านายมานาน อยากหาทางระบายออก จึงเข้าลือกพอดี

“ก็เรื่องรัก ๆ ใคร ๆ เรื่องของคนจนมีชีวิตอยู่กับป่า กับคนรวยเลิศลอย มีชีวิตอยู่ในปราสาทราชวังนั่นแหละ สองคนมาพบมารักชอบเห็นใจกันในป่า พอเสร็จงาน ฝ่ายหนึ่งมีชีวิตอยู่ในป่าตามเดิม อีกฝ่ายกลับไปสุขสบายในเมือง หายไปเลยร่วมปี เพิ่งจะมาพบกันอีกครั้งเดียว ตอนก่อนที่แกจะออกรับจ้างพวกนายแหม่มเดินทางมานี้ แกรักนายหญิงคนนั้นมาก แต่คงไม่แน่ใจมั้งว่านายหญิงจะรักเป็นห่วงแกแค่ไหน ความจริงไ้อ้คำไม่อยากพูดเลย...”

แล้วแกก็ชะงักนิ่งไป คริสใช้จิตตานุภาพของดวงตาของหล่อนสะกดแกมา พร้อมกับยิ้มให้ สำเนียงของหล่อนอ่อนโยนนุ่มนวลฟัง

“พูดเถอะ บุญคำ มันมีอะไรแฝงเร้นอยู่หรือ”

“จะว่าความจริงนายหญิงดารีนั้นก็ผิด ที่พองานเสร็จเอาตัวพี่ชายกลับคืนไปได้แล้ว ก็เจ็บหายไปเลย ปล่อยทิ้งนายรพิินทร์ไว้คนเดียวที่หนองน้ำแห่งนี้ ทำที่เหมือนจะลืม นายรพิินทร์เศร้าซึมมาตลอด นับจากนายหญิงได้จากไปแล้ว เพิ่งจะดูว่าเราเริ่มมีความสุขขึ้นนิด เมื่อนายหญิงหวนกลับมาเยี่ยมคราวนั้น แต่แล้วรุ่งเช้า พวกนายแห่มก็มาติดต่อเชิงบังคับให้ออกป่าอีก แกคงไม่มีความหวังอะไรกับคู่รักมากนัก เลยยอมรับนำทางมาแบบที่เค้าเรียกว่าอะไรนะ บุญคำพูดไม่ค่อยถูกหรอก”

“ประชดชีวิต?”

“นั่นแหละ ๑ ประชดชีวิต หรือประชดความอัปโชคความสาหัสของตัวเอง หนีหน้าไปเสียให้พ้นๆเลย แต่เฮ้อ! บุญคำก็ไม่น่าจะพูดออกมาให้แห่มฟังเลยนะ เป็นเรื่องส่วนตัวของนาย โดยเฉพาะ แห่มก็ถามเสียจนบุญคำต้องบอกออกมาไม่ด”

อีกครั้งที่คริสซ่อนรอยยิ้มไว้อย่างมิดชิด ผิวหน้าเบื่งนอกพลอยเศร้าไปกับแกด้วย

“ฉันเห็นใจนายของบุญคำมากนะ ที่ถามก็ไม่ใช่อะไร มันเกี่ยวกับโรคร้ายแรงอาการใหม่ของเขา นอกเหนือจากมาลาเรีย

ที่เรื่อร้างมาก่อน บุญคำและทุกคนคงเห็นแล้วว่า บางขณะ
เจ้านายของบุญคำเองอ่อนแอลงไปมาก ประสาทของเขา
ตึงเครียด มีอาการทางโรคหัวใจด้วย เราจำเป็นจะต้องรู้สาเหตุ
ที่มาของอาการให้แน่ชัด ม่ายงั้นเราก็ช่วยรักษาเขาไม่ได้ หาก
เขาเกิดอาการหน้ามืด เป็นตะคริว หายใจไม่ออกขึ้นมาอีก...
แต่นายหญิงของบุญคำก็เป็นคนดีมากไม่ใช่หรือ?”

บุญคำหน้าจืดเจือกลง ดูเหมือนจะเป็นครั้งแรกที่เกยกอม
ระบายความในใจแท้จริง

“เท่าที่เห็นในป่า หรือตอนแกมาที่บ้านป่าของเรา แกก็
เป็นคนดีมาก น่ารักที่สุด แต่ทำไมแกถึงทิ้งนายของบุญคำให้อยู่
คนเดียวนานเกินไ้หนักก็ 모르สิ”

“เขาอาจมีภารกิจยุ่งอย่างอื่นก็ได้นะ ที่ทิ้งให้เจ้านาย
บุญคำอยู่ตามลำพังนานเกินไ้หน่อย อย่างที่บุญคำว่า และคง
วางใจว่า ถึงยังงิเสีย เจ้านายของบุญคำก็คงไม่หนีหายไปไหน
เวลาคิดถึงเมื่อไหร่ก็มาหาได้เมื่อนั้น”

ตาเฒ่าเริ่มใช้สมองคิด และเมื่อคิดแล้ว แกก็เริ่มสะกิดใจ
อย่างไรพิกล เพียงแต่ยังนึกไม่ออกว่าแห่มมคริสเจตนาจะให้มี